

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
ALBERT VENGUET, director de màrqueting i subscripcions
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

UNA CRÒNICA DE
L'OBTENCIÓ DEL '.CAT'

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.cat

EN SÍNTESI

La
discussió
del TGV

Nació.cat

El periodista Saül Gordillo presenta avui dijous al vespre a Calella (Alt Maresme) el seu primer llibre, *Nació.cat* (Llibre de l'Òmnium-Mina). Organitzat per la històrica llibreria La Llopa al pati del Museu-Arxiu Municipal, l'acte comptarà amb la participació del director de Vilaweb, Vicent Partal, autor del decàleg del llibre, i jo mateix també tindrè el gust de participar-hi, ja que n'he fet el pròleg. Saül Gordillo i Bernàrdez (Calella, 1972) és director de l'Agència Catalana de Notícies i abans va dirigir les edicions del diari *El Punt* al Maresme i Rubí i ha estat redactor en cap d'aquest diari a Barcelona. El salt de la premsa local a la xarxa global el va fer l'estiu del 2004, amb la creació d'un bloc a Internet que s'ha convertit en un referent i en un dels diaris personals en català més visitats (www.saul.cat). Recentment també ha impulsat el portal de blocs polítics Poliblocs (www.poliblocs.cat), que a mi m'ha estat molt útil, entre d'altres coses, per valorar la recent eclosió de les CUP en les darreres eleccions municipals.

EL LLIBRE DE SAÜL GORDILLO ÉS UN RELAT molt necessari. S'hi descriu un cas d'èxit, un objectiu assolit per un petit però decidit grup de gent, que ha sabut orquestrar un hàbil cop de mà dins dels obscurs laberints del poder, avui ramificats en molts països. El llibre fa una crònica de l'obtenció del .cat, des de la primera idea inicial sobre un domini .ct fins al resultat de la votació final a l'ICANN, als Estats Units al cap d'uns quants anys, votació que finalment fou favorable. Gràcies a això avui el .cat permet visualitzar a la xarxa les persones, les empreses i les organitzacions que volen presentar-se al món sense intermediaris estatals o comercials. *Nació.cat* és un llibre necessari que relata una operació reeixida que pot servir de model per a altres operacions futures pel seu treball discret i eficient.

TOT LLEGINT EL LLIBRE HE PENSAT QUE L'OBTENCIÓ del domini .cat s'ha aconseguit superant alguns dels seculars vicis dels catalans, vicis que tantes vegades ens han impedit avançar. En primer terme, és una història d'ambició nacional d'alt nivell, quan sovint estem acostumats a pensar en la causa catalana en termes regionals i de segona fila; i és que massa sovint quan algú té una idea agosarada els mateixos catalans l'aiguallim d'entrada. En segon lloc, és un exemple de superació del clàssic individualisme català; sense el treball conjunt i coordinat de tot un grup de gent en un primer moment, al qual més tard si han anat afegint organitzacions, institucions i el govern català (primer el de CiU i després el tripartit), el .cat no s'hauria assolit. En tercer lloc, és un model de discreció i de saber callar quan convé, de feina callada i eficient que no surt a la llum pública abans d'hora per esguerrar la feina; potser perquè el pitjor pecat capital català és la vanitat, és més valuós encara veure relatat alguns casos de suports anònims clau per assolir l'objectiu final.

I EN DARRER TERME, L'OBTENCIÓ DEL DOMINI .cat és un exemple d'astúcia en saber aprofitar alguna de les poques esquerdes i febleses de l'adversari. L'Estat espanyol avui és molt potent: s'ha modernitzat, té prestigi internacional i genera complexitats en altres països contra tot reconeixement

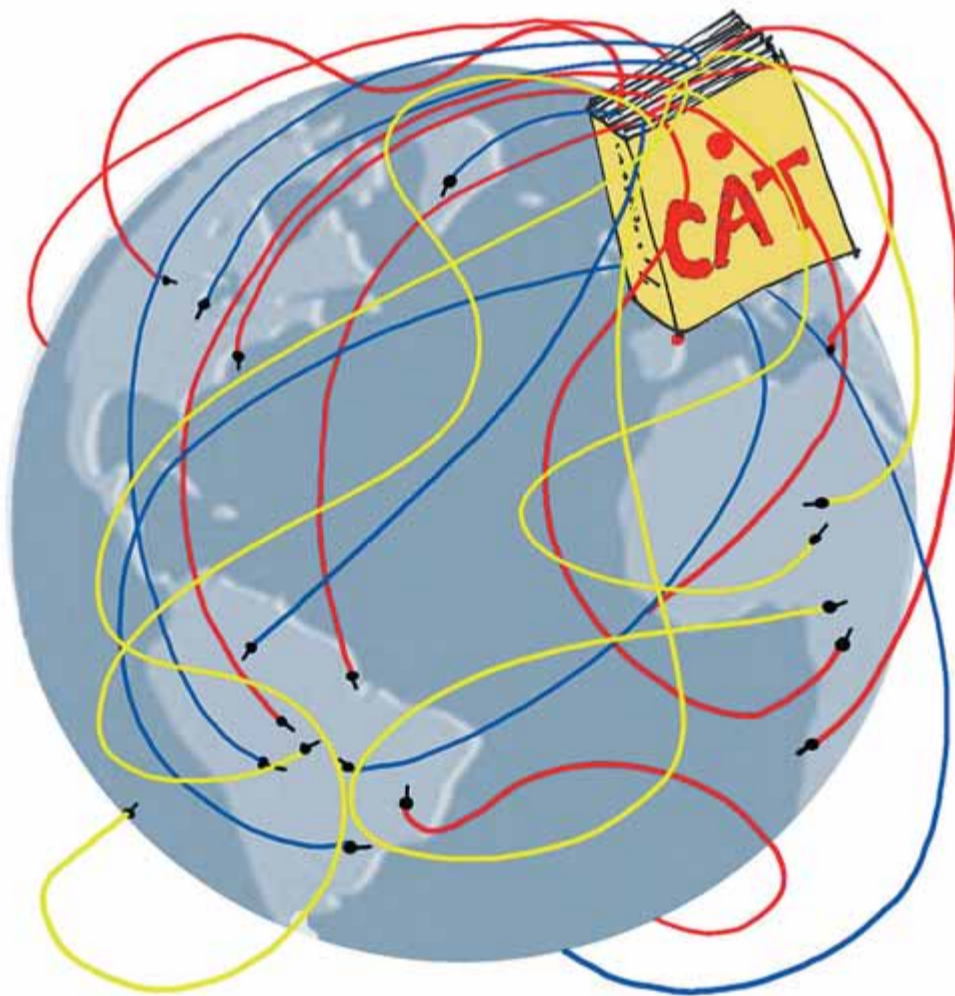
“Tot llegint el llibre he pensat que l'obtenció del domini '.cat' s'ha aconseguit superant alguns dels seculars vicis dels catalans, vicis que tantes vegades ens han impedit avançar”

ment català amb el simple “algun dia us podeu trobar dins vostre casos com aquest que ara es planteja”. Això, però, no vol dir que sigui invencible i que no segueixi tenint algunes de les pitjors inèrcies del seu passat, com ara funcionaris mandrosos i ineficients. Com es desprèn del llibre, els defensors del .cat aprofiten bé l'imprevist canvi al govern central espanyol de 2004 i els mesos següents de buit de poder i de desconcert que viuen alguns funcionaris espanyols a l'estranger. Així, per exemple, se suggereix hàbilment a l'ICANN que, en la seva consulta al govern espanyol sobre el .cat de 2004, faci servir l'expressió *no objection* (no oposició) en lloc de *in agreement* (estar-hi d'acord). Un cas semblant d'habilitat, per bé que

a un altre nivell, és el del Barça que va a l'ONU i aconsegueix lluir a la samarreta el logo d'Unicef tot fent-se una foto amb el seu secretari general: si això no ho pot fer el president de Catalunya, cal celebrar que algú altre des de la societat civil ho aconsegueixi.

LES NOVES TECNOLOGIES POSEN A L'ABAST dels nostres dits un món cada vegada més accessible i més gran. La revolució en les comunicacions i en la manera de treballar que Internet genera encara són als seus inicis. En Saül Gordillo per exemple, que a Internet és un autèntic *hub* (literalment, centre de connexions), em va fer saber fa sis mesos que a Escòcia hi havia un jove català que treballava al Parlament escocès; li vaig enviar un e-mail tot proposant-li que fes un llibre sobre Escòcia i també per e-mail hem anat revisant i comentant els seus continguts. Vaig conèixer personalment Xavier Solano el mateix dia de la presentació del seu llibre, *El mirall escocès*, però gràcies a Internet era com si ja fes molt de temps que ens coneixíem.

LES REIVINDICACIONS SECULARS D'AQUEST PAÍS poden guanyar eficàcia amb un ús intel·ligent de les possibilitats i les oportunitats que Internet genera. Cal donar les gràcies a tots els que han fet possible l'obtenció del domini .cat i a Saül Gordillo per fer-ne el relat. Per cert, com està el tema del “*Made in Catalonia*”?

LLUÏSA JOVER

Marçal
Sintes

La discussió sobre el traçat del TGV a la ciutat de Barcelona està tornant a palesar que Jordi Hereu i el seu govern no suporten el mal temps. Això d'acostumar-se a haver d'acceptar el parer de la majoria els està costant molt, moltíssim. I es regiren i espeterneguen com truites fora del riu. També, esclar, ens demostren quina és exactament la seva sensibilitat pel que fa al joc institucional i democràtic. Per intentar continuar fent el que volen, sempre amb l'ajut submís d'Iniciativa, el PSC utilitzarà tota mena d'arts i trucs. Com ara mobilitzar l'artilleria periodística i fer aparèixer en escena alguns representants de la dita societat civil. Molt bé. Anem a l'altre bàndol. L'oposició ha canviat de parer sobre l'assumpte de per on ha de circular o no el TGV. Cert. Com també ho és que el moviment veïnal s'ha desvetllat massa tard. Ara, això no els pren ni la legitimitat ni tampoc la raó que puguin tenir. El que compta, o el que hauria de comptar, són les dades i els arguments que aporten uns veïns als quals es vol convèncer que el que ja ha passat –al Carmel– és impossible que passi. I si Hereu i el seu govern creuen que poden prescindir dels veïns, l'oposició té tot el dret a no fer-ho. El que ens hauríem de poder estalviar són les rebequeries dels polítics i també en general. Per exemple: no es pot sostenir, com ha escrit Josep Ramoneda a *El País*, que els defensors de la Sagrada Família no tenen cap autoritat moral per fer-ho perquè ells han estat els primers a carregar-se-la “amb un despropòsit majúscul” com és, pel seu gust, la intervenció de Subirachs.

m.sintes@hotmail.com